

Roma împlinește vedenia – Numărul șaisprezece

Proba finală: înțelegerea simbolismului Romei și aplicarea triplă a profeției

Jeff Pippenger

2024-09-04

Cei care se află de partea greșită a acestei controversă finale privind simbolul Romei se sprijină pe o interpretare greșită a unei triple aplicări a profeției, întrucât susțin că cele trei Rome sunt definite de cele trei legi duminicale din anii 321, 538 și de iminentă lege duminicală din Statele Unite. Procedând astfel, ei deformează regula și istoria profetică pe care le selectează, așa cum s-a făcut și în controversa privitoare la cele patru insecte din Ioel. Cele patru generații urmate de patru insecte devoratoare din primele șase versete ale lui Ioel abordează modul în care poporul lui Dumnezeu este decimat progresiv de-a lungul a patru generații și că această decimare a fost înfăptuită prin acceptarea, de către Adventism, a teologiei Romei și a protestantismului apostat.

În controversa actuală, cei care încearcă să utilizeze legea duminicală pentru a defini cele trei Rome evită adevărul că, de fapt, există patru legi duminicale identificate în Cuvântul profetic al lui Dumnezeu și că anul 321 reprezintă legea duminicală iminentă în Statele Unite, iar legea duminicală din 538 tipifică legea duminicală care este impusă tuturor națiunilor lumii. Patru legi duminicale nu echivalează cu trei legi duminicale, mai ales când a treia manifestare, într-o aplicare triplă a profeției, reprezintă împlinirea finală. Legea duminicală iminentă în Statele Unite nu este legea duminicală finală, ci marchează de fapt începutul unei serii de legi duminicale, pe măsură ce fiecare națiune de pe glob acceptă progresiv semnul autorității papale.

Celor care au fost treziți în iulie 2023 le este cerut să înțeleagă că testul profetic cu care se confruntă are loc în timpul revărsării Duhului Sfânt și că, în timpul acelei revărsări, o clasă primește «untdelemnul», iar cealaltă clasă primește «rătăcire puternică». Reprezentarea principală a celor care primesc rătăcirea puternică este redată chiar în capitolul în care se găsește expresia «rătăcire puternică», iar în acel capitol, adevărul care este fie iubit, fie respins, este adevărul care definește relația profetică dintre Roma păgână și Roma papală.

Relația profetică între 321 și 538 este arătată prin relația profetică dintre biserica din Pergam și biserica din Tiatira. În zilele de pe urmă, Roma păgână, reprezentată prin 321 și Pergam, este un simbol al Statelor Unite, iar Roma papală, reprezentată prin 538 și Tiatira, este un simbol al Romei moderne.

Prima Romă, cea din anul 321, a fost un stat cu o singură putere, iar a doua Romă, cea din anul 538, a fost o putere duală, care reprezenta o combinație între biserică și stat, în care biserica deținea controlul asupra raportului. A treia și ultima Romă, care este Roma modernă, este o putere întreită, alcătuită din balaurul, fiara și prorocul mincinos.

Pavel a învățat că a nu înțelege relația profetică și istorică dintre Roma păgână (balaurul) și Roma papală (fiara) însemna a manifesta o ură față de adevăr, care aducea o amăgire puternică. Toți profeții, inclusiv Pavel, se adresau în mod mai specific zilelor de pe urmă, așa că relația dintre cele două puteri din epoca lui Pavel reprezintă relația dintre cele trei puteri ale Romei moderne în zilele de pe urmă. A respinge relația profetică ce "formează" uniunea triplă a balaurului, fiarei și prorocului mincinos în zilele de pe urmă înseamnă a-ți asigura o amăgire puternică.

Interpretarea privată a lui Uriah Smith cu privire la împăratul de la miazănoapte a constituit o „cauză” care a produs un „efect”. Însă clasa care se află pe partea greșită a controverselor cu privire la Roma este identificată în mod specific ca fiind incapabilă să raționeze de la cauză la efect. Smith nu a văzut că aplicarea sa greșită în ce privește împăratul de la miazănoapte avea să producă o platformă profetică care avea să-l conducă să denatureze și plaga a șasea, unde există un avertisment de a păstra sau a pierde haina neprihănirii lui Hristos.

Asemenea accentului lui Pavel în A Doua Epistolă către Tesaloniceni, Ioan, în capitolul șaisprezece al Apocalipsei, în cadrul celei de-a șasea urgii, subliniază necesitatea de a înțelege cine sunt cele trei puteri care duc lumea la Armaghedon. Aplicarea eronată de către Smith a „împăratului de la miazănoapte” atestă o incapacitate de a aplica în mod corect tipurile și antitipurile.

Smith nu a putut, sau nu a voit, să aplice principiul atât de ferm enunțat în scrierile lui Pavel, potrivit căruia literalul dinaintea perioadei crucii reprezenta spiritualul de după perioada crucii. Când acest principiu este urmat cu atenție și în mod corect, se demonstrează cu ușurință că „împăratul de la miazănoapte” este unul dintre numeroasele simboluri care îl reprezintă pe „împăratul de la miazănoapte” spiritual din zilele de pe urmă. Adventiștii de Ziua a Șaptea, mai mult decât oricare alții, ar trebui să știe că una dintre structurile fundamentale pe care se întemeiază profeția este controversa dintre Hristos și Satana. Hristos este adevăratul Împărat de la miazănoapte, iar Satana a căutat să se manifeste ca falsul împărat de la miazănoapte.

O cântare și un psalm pentru fiii lui Core. Mare este Domnul și foarte vrednic de laudă în cetatea Dumnezeului nostru, pe muntele sfințeniei Lui. Frumoasă prin înălțimea ei, bucuria întregului pământ, este muntele Sionului, pe laturile de miazănoapte, cetatea Marelui Împărat. Dumnezeu este cunoscut în palatele ei ca loc de scăpare. Psalmii 48:1-3.

Eforturile lui Satana de a contraface adevăratul Împărat de la miazănoapte includ folosirea papei de la Roma drept reprezentantul său pământesc. Satana este antihrist, iar la fel este papa de la Roma, care este împuțnicul lui Satana în lucrarea de amăgire.

Pentru a-și asigura câștiguri și onoruri lumești, biserica a fost îndemnată să caute favoarea și sprijinul marilor oameni ai pământului; și, lepădându-L astfel pe Hristos, a fost determinată să se supună reprezentantului Satanei — episcopului Romei. Marea Controversă, 50.

În urma destrămării împărăției lui Alexandru cel Mare, Seleucus Nicator a devenit primul împărat de la miazănoapte în istoria reprezentată în capitolul unsprezece din Daniel. Tatăl său, Antiochus, fusese un conducător influent în împărăția lui Alexandru, iar fiul acestuia, Seleucus, a fost numit

satrap al Babilonului. Un „satrap” este un guvernator, iar când Seleucus și-a asigurat controlul asupra a trei dintre cele patru zone geografice în care s-a împărțit împărăția lui Alexandru, el a devenit împăratul de la mieznoapte.

Interpretarea sa privată și evitarea regulilor gramaticale l-au determinat să presupună că puterile finale care alcătuiau confederația răului a lui Satana din zilele de pe urmă erau reprezentate în profeție ca puteri literale, nu ca puteri spirituale. Astfel, el nu a putut vedea că Seleucus Nicator, ca primul rege de la mieznoapte, guvernatorul Babilonului, ar reprezenta, prin necesitate profetică, pe ultimul rege spiritual de la mieznoapte, care era puterea ce controla Babilonul spiritual modern.

Și a venit unul dintre cei șapte îngeri, care aveau cele șapte potire, și a vorbit cu mine, zicându-mi: Vino aici; îți voi arăta judecata celei mari desfrânate care șade pe ape multe; cu care au curvit împărății pământului, iar locuitorii pământului au fost îmbătați cu vinul desfrânării ei. Și m-a dus, în Duh, în pustie; și am văzut o femeie șezând pe o fiară stacojie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne. Iar femeia era îmbrăcată în purpură și stacojiu și împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare, având în mâna ei un potir de aur plin de urâciuni și de necurății desfrânării ei. Și pe fruntea ei era scris un nume: TAINĂ, BABILONUL CEL MARE, MAMA DESFRÂNATELOR ȘI A URÂCIUNILOR PĂMÂNTULUI. Și am văzut pe femeie îmbătată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Iisus; și când am văzut-o, m-am minunat cu mare uimire. Apocalipsa 17:1-6.

Puterea care cârmuiește Babilonul în zilele de pe urmă este Biserica papală; prin urmare, ea este, de asemenea, împăratul spiritual de la mieznoapte.

"Femeia (Babilonul) din Apocalipsa 17 este descrisă ca 'îmbrăcată în purpură și stacojiu și împodobită cu aur și pietre prețioase și mărgăritare, având în mână un potir de aur plin de urâciuni și necurății; ... și pe fruntea ei era scris un nume: Taină, Babilonul cel Mare, mama desfrânatelor.' Spune profetul: 'Am văzut femeia îmbătată de sângele sfinților și de sângele martirilor lui Iisus.' Babilonul este de asemenea declarat a fi 'cetatea cea mare care domnește peste împărății pământului.' Apocalipsa 17:4-6, 18. Puterea care, vreme de atâtea secole, a menținut o stăpânire despotică asupra monarhilor creștinătății este Roma. Purpura și stacojiul, aurul, pietrele prețioase și mărgăritarele înfățișează viu măreția și pompa mai mult decât regească afișate de trufașul scaun al Romei. Și nicio altă putere n-ar putea fi declarată atât de adevărat 'îmbătată de sângele sfinților' ca acea biserică ce i-a prigonit cu atâta cruzime pe urmașii lui Hristos. Babilonului i se impută, de asemenea, păcatul legăturii nelegiuite cu 'împărății pământului'. Prin îndepărtarea de Domnul și alianța cu păgânii, biserica iudaică a ajuns o desfrănată; iar Roma, corupându-se în același fel prin căutarea sprijinului puterilor lumești, primește o condamnare asemănătoare." The Great Controversy, 382.

Cârmuitorul este împăratul, iar potrivit lui Isaia, un împărat este o împărăție și este, de asemenea, cetatea capitală a unei împărății.

Capul Siriei este Damascul, iar capul Damascului este Rezin; și într-un răstimp de șazeci și cinci de ani Efraim va fi zdrobit, încât să nu mai fie un popor. Iar capul lui Efraim este Samaria, iar capul Samariei este fiul lui Remalia. Dacă nu credeți, negreșit nu veți dăinui. Isaia 7:8, 9.

Potrivit mărturiei lui Isaia, un student al profeției care se trezește în iulie 2023 la un proces profetic de încercare trebuie să recunoască simbolismul profetic al "capului" dacă dorește să fie statornicit. Dacă nu recunoaște și nu aplică simbolismul unui "cap" atunci când se impune, atunci nu este statornicit. Cei care nu cred nu sunt statorniciți și, prin urmare, Isaia identifică două clase de închinători în zilele de pe urmă care fie sunt statorniciți, fie nu sunt statorniciți. Sunt aceleași două clase care fie au "untdelemnul", fie nu au "untdelemnul".

O clasă care este statornică și are untdelemn primește mesajul Strigătului de la miezul nopții, care a început să fie descoperit în iulie 2023, sau primește puternica rătăcire din A Doua Epistolă către Tesaloniceni. Încercarea lor este formarea chipului fiarei și felul în care se formează fiara: fie fiara papală a Evului Mediu întunecat, fie chipul ei, care este format de Statele Unite, fie uniunea întreită care conduce lumea la Armagedon. Aceasta include necesitatea de a recunoaște că "capul", "regele", conducătorul celorlalte două puteri care alcătuiesc uniunea întreită, este puterea papală.

„Capul”, adică capitala lui Iuda, era Ierusalimul, cetatea pe care Domnul a ales să-Și pună Numele.

Iar Roboam, fiul lui Solomon, a domnit în Iuda. Roboam era în vârstă de patruzeci și unu de ani când a început să domnească și a domnit șaptesprezece ani în Ierusalim, cetatea pe care Domnul o alesese dintre toate semințiile lui Israel, ca să-Și pună Numele acolo. Și numele mamei lui era Naama, o amonită. 1 Împărați 14:21.

În marea controversă dintre Hristos și Satana, cetatea capitală a lui Hristos, unde Își pune Numele Său, este Ierusalimul, iar contrafacerea lui Satana a fost cetatea literală Babilon, care reprezintă Babilonul spiritual, acea mare cetate din zilele de pe urmă. Satana își pune numele pe cap ca o contrafacere a cetății și a capitalei lui Dumnezeu. Regele care locuiește acolo este mama curvelor, care săvârșește curvie cu împărații pământului. Mama curvelor este puterea papală, iar fiicele ei sunt bisericile protestante căzute, dintre care biserica apostată de frunte este cea a protestanților apostăți din Statele Unite.

Acei protestanți apostăți reprezintă cornul protestant al fiarei din pământ și sunt legați de mama lor încă de la respingerea de către ei a mesajului profetic care a fost desigilat în 1798. Omologul lor, cornul republican, este legat de împărații pământului prin relația sa cu Națiunile Unite, cei zece împărați din Apocalipsa șaptesprezece. Tripla unire care conduce lumea la Armagedon este reprezentată de capul ei, acolo unde îi este așezat numele, iar Roma spirituală modernă este Babilonul spiritual modern. „Capul” ei este puterea papală.

Cel dintâi îl reprezintă pe cel de pe urmă și, fie că aplici capitolul doi din Daniel așa cum au făcut Milleriții, ca reprezentând patru împărății, fie așa cum a fost descoperit în zilele din urmă, ca reprezentând opt împărății, prima împărăție a fost Babilonul literal. Milleriții v-ar informa că cea din urmă a fost Roma literală. Babilonul și Roma sunt simboluri interschimbabile, întrucât sunt primul și ultimul dintr-o linie profetică.

În zilele de pe urmă, întâia împărăție a Babilonului literal reprezintă a opta și ultima împărăție, care este Babilonul spiritual modern și, totodată, Roma spirituală modernă. Pe temeiul celor doi martori reprezentați în Daniel, capitolul al doilea, Babilonul și Roma sunt simboluri interschimbabile.

Când desfrânată papală este înfățișată cu un nume pe frunte care o identifică drept „Taină: Babilon”, aceasta identifică de asemenea „taină: Roma”. O „taină” profetică reprezintă un adevăr atât de profund, încât este cu neputință să se înțeleagă adâncimea adevărului cuprins în ea, mai ales fără lucrarea Duhului Sfânt. Dar o „taină” biblică impune, de asemenea, ca ceea ce este revelat în legătură cu taina să fie o înțelegere necesară pentru cei care caută să treacă testul. De aceea, cei doi martori din Apocalipsă subliniază necesitatea înțelegerii Romei moderne.

Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere, să socotească numărul fiarei: căci este numărul unui om; și numărul ei este șase sute șazeci și șase. Apocalipsa 13:18.

„Înțelepciunea” înțelege numărul fiarei, care este numărul unui om, al cărui număr este șase, șase, șase. „Omul fărădelegii” este capul fiarei. Înțelepciunea este un atribut al fecioarelor înțelepte din zilele din urmă și este, de asemenea, un simbol al celor care înțeleg sporirea cunoașterii în zilele din urmă. Cei care nu înțeleg sunt fecioarele neînțelepte și sunt cei nelegiuiți. „Înțelepciunea” pe care ei nu o înțeleg trebuie, din necesitate profetică, să fie în contextul testului profetic final, căci atunci există fecioarele înțelepte și cele neînțelepte. Ei trebuie să înțeleagă „șase, șase, șase”. Mîntea care are înțelepciune este de asemenea identificată de Ioan în zilele din urmă, în capitolul șaptesprezece din Apocalipsa.

Și iată mîntea care are înțelepciune. Cele șapte capete sunt șapte munți, pe care șade femeia. Și sunt șapte împărați: cinci au căzut, unul este, iar celălalt încă nu a venit; și, când va veni, trebuie să rămână puțină vreme. Și fiara, care era și nu este, ea însăși este a opta; și este dintre cei șapte și se duce în pierzare. Apocalipsa 17:9-11.

"Mîntea" care are înțelepciunea de a pricepe numărul "șase, șase, șase," este o fecioară înțeleaptă care a dobândit "mîntea lui Hristos".

Căci cine a cunoscut mîntea Domnului, ca să-I dea învățătură? Dar noi avem mîntea lui Hristos. 1 Corinteni 2:16.

Clasa fecioarelor înțelepte are mîntea lui Hristos, iar fecioarele bune și rele au mîntea potrivnicului lui Hristos.

"A sosit timpul ca lumina adevărată să strălucească în mijlocul întunericului moral. Solia celui de-al treilea înger a fost trimisă în lume, avertizându-i pe oameni să nu primească semnul fiarei sau al icoanei ei pe frunțile lor sau pe mâinile lor. A primi acest semn înseamnă a lua aceeași hotărâre pe care a luat-o fiara și a susține aceleași idei, în opoziție directă cu cuvântul lui Dumnezeu." Review and Herald, 13 iulie 1897.

Formarea chipului fiarei este proba finală pentru fecioarele din pildă, iar cele înțelepte au mîntea lui Hristos, căci au ajuns la aceeași hotărâre precum Hristos, întrucât și-au supus voința călăuzirii Duhului Sfânt. Formarea chipului lui Hristos în fecioarele înțelepte contrastează cu formarea chipului fiarei în fecioarele neînțelepte. Fecioarele neînțelepte ajung la aceeași hotărâre ca fiara, căci s-au încurcat la întrebarea de probă privitoare la identificarea corectă a Antihristului, care este falsul împărat de la miazănoapte și capul Romei moderne.

„Cei care cad în confuzie cu privire la înțelegerea cuvântului, care nu reușesc să vadă înțelesul Antihristului, se vor situa negreșit de partea Antihristului.” Colecția Kress, 105.

Fecioarele neînțelepte, în vremea de încercare care este reprezentată prin formarea chipului fiarei, devin derutate în înțelegerea cuvântului. Confuzia lor se întemeiază pe neînțelegerea cuvântului profetic al lui Dumnezeu și, neputând vedea înțelesul corect al Romei Moderne, primesc o putere de rătăcire, ajung la aceeași hotărâre ca fiara, susțin aceleași idei papale în opoziție directă față de Cuvântul lui Dumnezeu și se pun de partea antihristului.

Vom continua aceste considerații în următorul articol din această categorie.